

CONTACT

Eveline Karman

De man met de bruine ogen kijkt me opnieuw aan, zwoel, mysterieus en te lang om het nog gepast te laten zijn. Hij lijkt Zuid-Amerikaans: zijn gezicht stralend als de zon, leerachtig met kraaienpootjes. Dik, donker haar met een slag erin. Precies zoals ik het mooi vind. Willoos kijk ik terug, gehypnotiseerd en nieuwsgierig tegelijkertijd.

We zitten schuin tegenover elkaar in het eetcafé waar we net allebei lunchten, ik een salade, hij een broodje dat hij in gebrekkig Engels bestelde. Drie meter en een jong, koffiedrinkend stel scheiden ons. Hij glimlacht naar me. Zijn ogen knijpen samen, de fijne rimpeltjes erlangs doen me smelten.

Ik til mijn glas op om de wijn te laten walsen en in gedachten ruik ik de haciënda waar de man vandaan lijkt te komen. Een zilte mengeling van zweet, koriander en paardenmest.

Hij kijkt weer mijn richting op, zoekt duidelijk contact. Zijn donkere ogen gloeien. Ik sla de mijne neer en voel de hitte uit zijn vaderland in mijn buik branden. Hij knip-oogt. Snel, bijna onmerkbaar, maar lang genoeg om het vuur in mij op te poken. Oncontroleerbaar kleuren mijn wangen. Hij ziet het. Zijn mondhoeken kruipen omhoog. Hij weet precies wat hij doet.

De vreemdeling neemt me mee in zijn wereld. Mijn trouwring glijdt laf in mijn tas. Ondeugend open ik langzaam de bovenste twee knoopjes van mijn blouse.